

lighed, var Frøken Susse hele Tiden adspredt. Trods Skærmbrættet havde hun fri Udsigt til Døren, og naar den gik, skulde hun absolut se efter, hvem det var, der kom. Da en Gang en af de unge, kittelklædte Læger traadte ind, hilste hun smilende, og saalænge han opholdt sig i Stuen, var hun saa fraværende, at Mads Vestrup indsaae det haabløse i at fortsætte. Han puttede igen sin Bibel i Lommen og sagde til sig selv med et Suk, at det vistnok heller ikke skulde lykkes ham at føre dette stakkels Menneske fra Dødens Skygge ud i Naadessolen. Helvede gav ikke slip paa sit en Gang vundne Bytte!

Da han rejste sig og Susse saae hans mistrøstige Mine, fortrød hun sin Ligegyldighed. Hun tog hans Haand og blev ved at holde om den, indtil han havde lovet hende, at han rigtig snart vilde komme igen.

Kort efter, da han var gaaet, kom Overplejersken, Frøken Mohn, hen til Sangerindens Seng, spurgte til hendes Befindende, rettede lidt paa Hovedpuderne og sagde saa:

„Tager jeg fejl i, at De lovede Pastor Vestrup ikke at optræde mere?“

„Har han sagt det?“

„Nej; men det forekom mig, at jeg hørte Dem selv sige det, dengang Pastor Vestrup kom. Og den Beslutning lykønsker jeg Dem til. Nu vil jeg blot spørge Dem, om De har tænkt over, hvadfor en Beskæftigelse De vil tage fat paa, naar De med det første bliver udskrevet.“

Frøken Susse kom i Forlegenhed med Svaret. Hun var ikke vant til at gøre sig Bekymring for Dagen imorgen.

„Maa jeg have Lov til at anbefale Dem en af mine Veninder, der har indrettet en større Systue? De vil der komme sammen med lutter gode og rettænkende Mennesker, som De vil have Glæde af at stifte Bekendtskab med.“

Frøken Susse saae ud til Siden. Det Fremtidsbillede følte hun sig absolut ikke tiltalt af. Hun svarede, at hendes Forældre i sin Tid havde kostet saa meget paa at uddanne hende til Kunstner, og hun vilde derfor helst ind i noget, hvor hun kunde faa